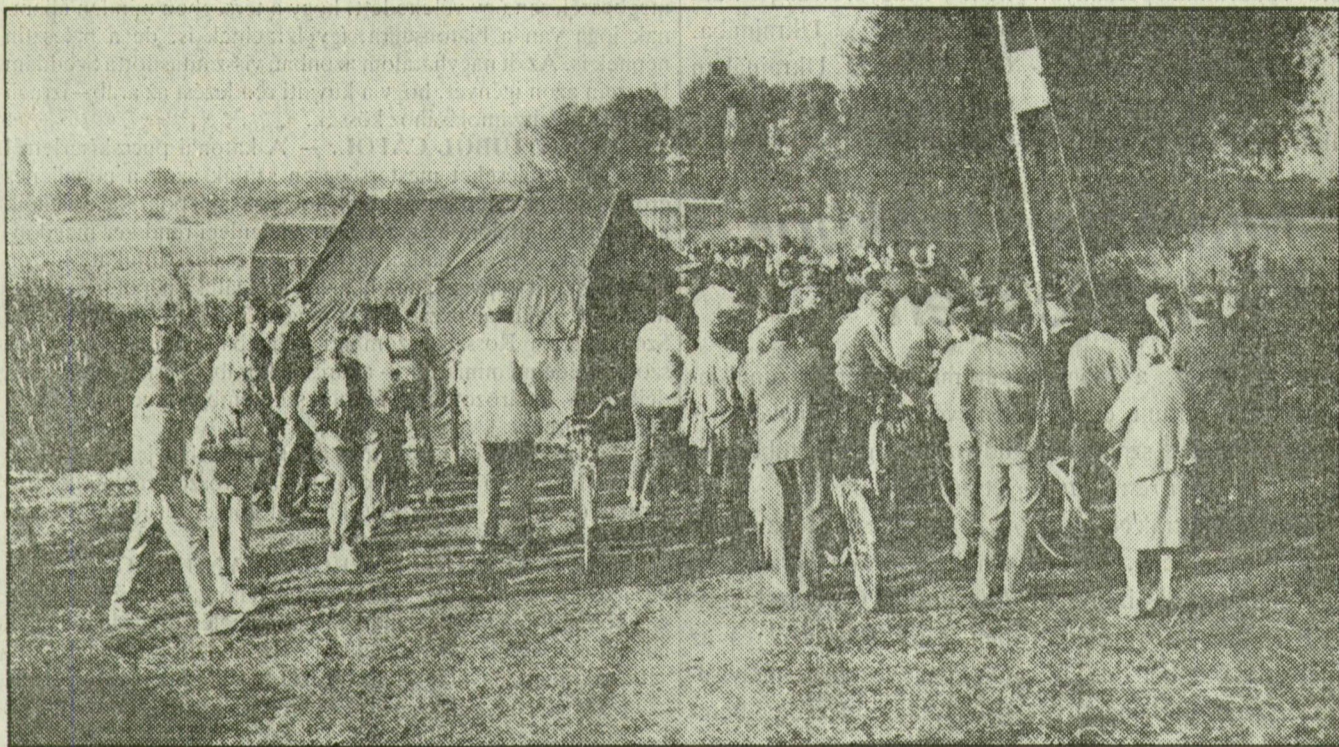

DÉLMAGYARORSZÁG

80. évfolyam, 248. szám
1990. szeptember 30., vasárnap

ALAPÍTVÁ: 1910-BEN

Havi előfizetési díj: 101+20 forint
Ára 5,30 forint

Egy nap, a végleges nyitás jegyében

Határ-talan bűvészet: hatvan helyett négy

Tábla nincsen sehohol, de hát mit is jelezne: azt, hogy Jugoszlávia erre van, de arra kell menni? Vagy hogy: határsértők, itt lehet könnyen áteszni? Mindenestre, tábla nélkül is jól tudjuk az irányt: Tiszasziget határáról nyílegyenes úton, gyönyörű jegenyesor vezet déli szomszédaink határáig. Az út jórészt földes, de helyenként látszik: valaha keményebb burkolata volt — míg föl nem számolta a több évtizednyi mozdulatlanság.

E mozdulatlanság tört meg tegnap: ha csak egy napra is: ideiglenes-határátkelőt nyitottak Tiszasziget és Gyála között. A szomszédos községek vezetőinek régi vágya megnyitni a valaha volt határátkelőt — most, sátorba, ideiglenesen települt vámosok és határőrök jelentik a jelét: elérhető közelségbe került az álom.

A gyálai tanácselnök köszöntő szavait újszenti-váni kollégája viszonozza, majd együtt nyitják fel az ideiglenesen felállított vassorompót. Szerették volna, ha a hármas határnál nyithatnak új átkelőt, ám Romániából nem kaptak kedvező választ főlvetéseikre.

Sorompónyitás után összeborul hat magyar és jugoszláv határőr, vámos, remélhetőleg köztük teljes lesz az egyetértés a határok minél nyitottabbá tétele érdekében. Figyelemre méltóbb azonban a rendkívüli nap alkalmából személyi igazolvánnyal is átkelni jogosult határ mentiek összetalálkozása.

Veszélinov Györgyné Tiszaszigeten.

húga Gyálán lakik, légvonalban a két falu négy kilométerre van egymástól, mégis — ahogy az idős asszony mondja — leginkább a harmincas években járt odaát, mivel apja birtokai jugoszláv területre estek, s kettős birtokosi igazolvánnyal, kocsival jártak át földjeiket művelni. Aztán jött az államosítás, kuláklista, kitelepítés, internálótábor Ebesen. Jó tizenöt év szünet a családi kapcsolatokban is.

Szép kis kerékpáros csapat igyekszik az ideiglenes átkelőt jelentő asztalhoz. Gulácsi János, az újszenti-váni iskola igazgatója vezeti a 23 gyereket. Keresztúrra karikáznak, tán már várják őket az ottani iskolában. Kérdezem a gyerekektől, kinek van rokona odaát. Egy szöke fiú jelentkezik: neki vannak, de sosem látta őket. Az igazgató bólint, neki is van tőlük néhány kilométerre rokona, akivel még soha nem találkozott, itt az alkalom, hogy megkeresse. Gulácsi János aztán a gyerekkoráról beszél: a 30-as években formális volt itt a határ, a gyálai gyerekek jártak hozzájuk játszani, és viszont. Igaz, most sem túl szigorú az ellenőrzés: az igazgató úr kezében lévő névsor elég a kerékpáros csapat külföldi kirándulásához.

Ideiglenes jelleggel én is engedélyt kapok, hogy néhány méterre átlépjem az ország határát, s megszólíthassam az egy csoportban várakozó idősebb férfiak egyikét. A 78 éves Sándor Péter akkor járt ezen a határátkelőn utoljára, mikor a

németek itt voltak, mondja. Tíz éve, kerülő úton persze, volt Magyarországon, a bátyja temetésén, de a rokonokat azóta nem látta. Bár nem volt megbeszélve, abban reménykedik, hátha mégis jönnek. O nem mehet, mondja, neki már passzusa, vagyis igazolványa sincs. Még tizenéves korában rendszeresen ment át ezen a helyen: dolgozni jártak Kis-Gyálára. Lengyel István is Gyálán (a túldolált Gyálán) lakik, de hetente jár át a horgosi határon, ahogy ő hívja. Húsz éve vár arra, hogy ismét Sziget felé lépje át a határt, ahogy gyerekkorában sokszor. Nemcsak az érzelmek, a nosztalgia miatt: az sem mindegy, hogy így négy kilométer, vagy úgy 60–70, amit meg kell tenni. Azt meséli, járt ő át titokban is, persze nem a láncos kutya időkben — akkor kevesen kockáztatták —, hanem korábban. Zsirt, élesztőt, ruhát ideát vettek. Most inkább egy jót vacsorázik, vagy tápot visz, ami nagy kincs odaát.

Kishodris Béla Újszenti-vánon lakik. De már ő is nagyon várja az új határátkelőt. Pedig néha megy a kerülő úton, de milyen furcsa, hogy a nagynénjénél vendégségben odaát hallja a volt Kovács-tanyában lévő hangját, ideát.

Egy napra nyílt meg a hajdani átkelő, a gyönyörű fasor végén. Ha véglegesen nyitva maradna a sorompó, tán rossz emlékek, elválasztó idők is könnyebben feledésbe merülnének.

Balogh Tamás

Somogyi Károlyné felvételei

Szép volt fiúk! — Tombolt a Sportsarnok közönsége!

A negyvenedik percen még a Volán volt a 16 között

Egyre múlik az idő, már délután van, és a titkos „fegyver” még sehol. Fél hat. Barabás Zsolt edző nem várhat tovább, csapatot hirdet a másfél óra múlva kezdődő kézilabda IHF kupavisszavágóra. Még az utolsó játékos névénél is reménykedik, de hiába: Zürich nem küldi a nagy „ágyút”, azt a telefaxot, mely igazolná, hogy Mezei Richárd a 205 centiméteres junior válogatott beállós jogosult a játékra. Nélküle kell a Tisza Volán együttesének megoldania a borzasztóan nehéz feladatot, ami látszatra egyszerű — nyolc góllal kell többet dobni, mint a nagybányaiak, és akkor a szegedi gárda léphet a 16 közé. „Ezt a hátrányt taktikázással ledolgozni nemigen lehet” — mondja a mérkőzés előtt a csapatkapitány, Tenke Endre.

Barabás edző viszont nagyon is taktikázik, a lerohanásos támadásvezetést választja, hiszen jól tudja, csak így kereshetnek valamit az altató nagybányaiak ellen. Úgy tűnik, már a mérkőzés elején, hogy nem rossz a stratégia, és ez nagyon fekszik Bárány Zsoltnak, aki 8 perc alatt háromszor szenzációsan ugrik, majd Tenke, Tóth és Nagy sem hibázik, így aztán két gól a Volán előnye az első negyedórán. Még hét perccel kell eltelnie, hogy három találattal vezessen a hazai gárda. Ez aztán közvetlen a szünet előtt nem gyarapodik, ugyanis Tenke — igaz emberhátrányból — ziccert hagy ki, no meg az időmérő, Bartók lövésébe belefúj, és így a labda hiába táncol Paduraru kapujában...

A második féldő fergeteges magyar támadásokkal indul, s a hetedik percen már hat góllal vezet a szegedi együttes. Zúg a csarnok! Tombolnak a nézők! Fergeteges a hangulat, s ennél jobb dopping aligha kell. Meg is van az eredménye, miután Arvai a halálbiztos kezű Kapornyai hémtererését megfogja, majd — ismét csak a szenzációban játszó Tenké kell említenem — aki a 10. percen belövi a Volán 19. gólját. Ezzel a különbség hétre nő, és ha ebben a pillanatban a játékevezető véget vetne a találkozónak, akkor a Volán örülhetne. De hátra van még 20 kemény perc, amikor is, hol marad ez az előny, hol pedig ötre csökken, ugyanis Pana Lascar edző Tenkére és Nagyra ráállítja egy-egy játékosát. Nagy húzás, s úgy tűnik, bejön, mert megbénul a hazai gárda jó néhány támadása. Már csak 40 másodperc van hátra, sajnos a Volánon már az egész pályás letámadás sem segít, marad a 27-21, a játékevezetők lefújják a találkozót, de mintha mi sem történné, a közönség tovább tombol: zúg a szép volt, fiúk! Tényleg gyönyörű játék volt, de összesítve a nagybányaiak két góllal jobbak...

Tenke Endre, csapatkapitány: — Nem itthon veszítettünk! Nagy kár, hogy egy szegedi játékevezető, aki a mérkőzés hivatalos időmérője volt, lélektani pillanatban visszavetette a csapatot... No, meg köszönjük a szövetségnek, hogy ténnyec nélkül kellett az első találkozóra utaznom...

Barabás Zsolt, vezető edző: — Ha a nagybányai mérkőzés előtt jobban felkészülhetünk volna, most önfeledten örülhetnénk, de így is gratulálók a játékosoknak, és remélem, a bajnokságban is sokszor bemutatjuk a mai játékunkat...

Oláh Zoltán, ügyvezető elnök: — Nagybányán a mérkőzés után azt mondtam, hogy továbbjutunk. Ez volt a vágyam...

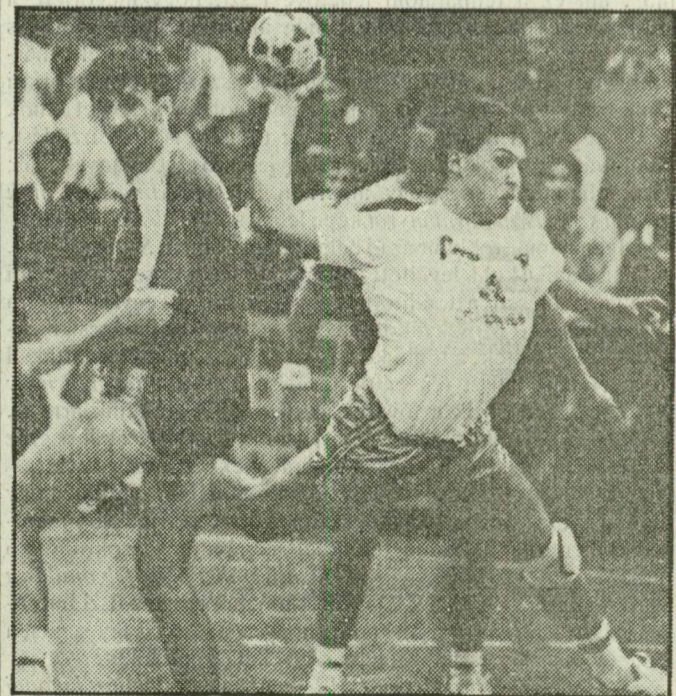
Tisza Volán — Nagybánya 27-21 (12-9)
Szeged, Városi Sportsarnok, 1500 néző. Vezette Sotirov, Georgiev (mindkettő bolgár).

Tisza Volán: Arvai — Sándor 3, Farkas, Jantó 1, Tóth 4, ZSÓDI 2, BÁRÁNY 4. Csere: FEKETE (kapus), Nagy 2, TENKE 8/2, Bartók 2, Avar 1. Edző: Barabás Zsolt.

Nagybánya: Paduraru — Vitman, CUC 4, Bontas, PORUMB, KAPORNYAI 9/4, POPOVICI A. 2. Csere: Carabulea (kapus), Radulescu 5/4, Márta 1. Edző: Pana Lascar.

Hémtererések: 3/2, ill. 9/8. Kiállítás: 10, ill. 8 perc.

Cs. Gát László

Bartók már túljutott Kapornyain, s a gól sem maradt el

Gyenes Kálmán felvétele